

мостъ върху поета, вмѣсто да я спрѣ. Ботйовъ не могълъ да се съгласи лесно на такова „прѣхвърляне“. Поemanето на Независимостъ при неопрѣдѣленото условие — „да поеме издателството“ ѝ, значело, да се продължи фактическото слугуване у Каравелова, за което той гатка въ горното писмо изъ подчертанитѣ отъ насъ мѣста, и за което още по-ясно се изказва въ друго едно съ дата 26. юни 1875. Въ това послѣдното четемъ: „...Само единъ хумотъ съмъ можалъ да нося, и то е хумотътъ на Каравелова, съ убѣждение, че азъ принасямъ нѣкаква полза на народа...“ Този хумотъ Ботйовъ не желае да навлече на шията си отново и затова рѣшително се противопоставя на прѣдложението Каравелово. При това, продължението на Независимостъ, създадена отъ друго лице, значело да продължи и нейната програма въ второстепеннитѣ ѝ части, безъ всѣкакви измѣнения, когато по възгледи и тактика Каравеловъ се е толкова много различавалъ отъ Ботйова. Това различие го е накарало да стѣснява Ботйова, бидѣйки при него на работа, да не му позволява да бжде самостоятеленъ, то е причина най-сетнѣ, да се и отвърне поета съвсѣмъ отъ отчаяния публицистъ.

За Ботйовъ, който малко по малко ставаше и фактически ръководител на емиграцията, най-виденъ прѣдставител на Революционния Комитетъ, имаше значение единъ новъ вѣстникъ подъ негова морална отговорностъ, съ по-различна тактика отъ оная, която имаха досегашнитѣ революционни листове. Той не отрича, признава ролята на Независимостъ, и създава новъ органъ „Знаме“, първиятъ брой на който се появилъ на 8. декември 1874.—тъкмо мѣсець слѣдъ изпжждането му изъ Букурешкото училище. За да дадемъ на читателитѣ си възможностъ непосредствено да слѣдятъ публицистическата дѣятелностъ на поета, както сж се слагали събитията въ неговия личенъ и общественъ